

[P. N. Petersen (Røje).]

stemme for forslaget om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten, ligesom vi også vil stemme for tillægsindkomsts-katten for skatteåret 1952—53 udfra den betragtning, at riget fattes penge, ligesom det vel kan siges at være rimeligt, at halvdelen af provenuet anvendes til afskrivning på den noksom bekendte reguleringskonto i nationalbanken.

Ligeledes kan vi stemme for lovforslaget om den midlertidige ændring i loven om den fælleskommunale udligningsfond, der tager sigte på at stille familieforsørgerne gunstige. Det er blot en forlængelse af den ændring, der midlertidigt blev gennemført i fjor, og det rejser uvilkårligt spørgsmålet om betimeligheden af at gøre denne ændring permanent. Da det er betænkeligt at tage for meget hensyn til familieforsørgerne i forhold til den øvrige del af befolkningen, glæder det mig, at loven gennemfører den praktiske foranstaltning at undlade opkrævning af alle de småbeløb, der vanskeligt kan dække de dermed forbundne omkostninger. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at man også på andre områder kunne lære noget af det skridt, der er taget her.

Vi kan derimod ikke stemme for lovforslaget om udskrivning af en værneskat, ganske simpelt fordi den er udtryk for en udenrigspolitik og militærpolitik, som vi er så inderligt imod, og som vi derfor ikke vil tage medansvaret for; derfor føler vi os slet ikke forpligtet til at medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag. Egentlig virker denne værneskat vildledende på befolkningen, der jo ikke altid følger så nøje med i begivenhederne herinde på rigsdagen, at man kender alle enkelthederne. Der var en præst, der sagde, at det var urimeligt at klage over de udgifter, som oprustningen medførte. Han oplyste, at han kun skulle betale 130 kr. i værneskat, så han var ganske på det rene med, at de udgifter, som oprustningen medførte, kunne befolkningen sagtens bære. Han tænkte slet ikke over, at provenuet af værneskatten kun udgør en brøkdel af det beløb, som oprustningen koster, lige så lidt som han tænkte over, at han også betaler værneskat igennem skatterne på aktieselskaber, cooperative virksomheder, foreninger, stiftelser o. s. v. Han skulle lige vide, hvor meget han skulle betale, hvis hele oprustningssummen skulle dækkes af en direkte værneskat på personer. Loven er egentlig udtryk for stor politisk smidighed, som jeg må komplimentere den højtærede finansminister for.

Ingeborg Refslund Thomsen: Loven om børnetilskud har naturligvis interesseret kvinderne stærkt, og tid efter anden har den været udsat for stærk kritik. Kvinderne har energisk gjort opmærksom på de skævheder, der fremkom, når separation og skilsmisse splittede hjem og børn, og det er mange kvinder en torn i øjet, at børnetilskud ikke er en gave til moderen, som det er i Sverige, hvor tilskuddet går direkte i moderns lomme, skønt det dér skal beskattes og skatten så ofte går lige ud af faderens lomme. For kvindeorganisationerne er det noget af et principspørgsmål; de ønsker et reelt børnetilskud, medens dette i virkeligheden er en erstatning for forskellige rabatordninger. Men een gang kædet til skattebetalingen har kvinderne ikke kunnet få børnetilskuddet frigjort. Den kritik, der er fremsat, har dog medført, at der er røkket ved de noget stive bestemmelser. Lovforslaget indeholder en betydelig forbedring, idet børnetilskuddet nu udbetales til den af ægtefællerne, der har forældremyndigheden over barnet, og de sociale udvalg træder hjælpende til, hvor det skønnes, at pengene ikke ville blive forvaltet til gavn for barnet.

I det høje folketing er lovforslaget undergået en kærkommen forbedring. Hustruen er kommet ind i billedet, idet der er tilføjet et nyt stk. 3 til § 3 om, at beløbet under særlige omstændigheder kan udbetales til hustruen.

Mit parti påskønner de forskellige ændringer, der var i høj grad påkrævede, og vi stemmer gerne for lovforslaget, således som det nu fremtræder i en forbedret skikkelse.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige modtagelse af de foreliggende lovforslag. Jeg skal kun gøre ganske enkelte bemærkninger.

Først til det ærede medlem hr. Alfred Kristensen vedrørende undergrænsen for værneskatten. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem ikke gav nogen saglig begrundelse for sin uvilje imod en lavere grænse end det beløb på 8 000 kr., der nu er bestemmende for indtrædelsen af værneskattepligten. Jeg må efter de erfaringer, jeg har gjort i det andet høje ting, gå ud fra, at det er, fordi en sådan saglig begrundelse ikke findes, og når regeringen efter nogen overvejelse besluttede sig til at fremsætte forslaget med 8 000 kr. som undergrænse, var det altså som en særlig velvilje imod det ærede medlems parti, som ganske vist uden